

1874-03-18

SENDER

Ottilia Jacobsen

RECIPIENT

Carl Jacobsen

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Danish

Sender's location:

Copenhagen

Recipient's location:

Copenhagen

Archive:

Carlsberg arkiv

TRANSCRIPTION

Onsdag eller Torsdag 18-19 Marts

1874 [påskrevet med blyant af Carl Jacobsen]

Kjære Hr Jacobsen

De veed ikke hvor godt deres kjære brev gjor mig. Tusind tak fordi de vil komme paa Søndag. De kan troe det er haardt for mig, thi jeg er quinde, rettere sagt et barn endnu og kan endnu mindre skjule mine følelser. Jeg er dem saa taknemmelig fordi de ikke troer at jeg er en hjerteløs coquette, det er jeg ikke. Jeg maa ogsaa tilstaae at i de sidste sex, otte maaneders tid, har jeg lært at holde maaske for meget af dem, for min sindsro, men siden jeg har fundet hvormeget der fordres af Kjærlighed (ikke hvad Verden kalder Kjærlighed) men den som jeg troer De vilde ønske, og som jeg vilde fordrer af mig selv, har jeg frygtet for at mine følelser til dem var ikke stærk nok. Jeg skulde maaskee ikke hav talt om Deres stilling i livet, men jeg hører saa megen tale om lykke foruden Kjærlighed at jeg har altid tænkt at en mand maatte føle sig skuffet i sit valg, hvis hun havde først betænkt om hun havde en god eller daarlig stilling

i Verden. Jeg er saa glad over at de kan forstaae mig. Jeg forsikker Dem at det er forfærdeligt at føle sig saa frygtelig ene. Der er ingen her hjemme som jeg kan tænke høit med, og især i den senere tid, men jeg viste at jeg maatte gjøre min pligt, og tale sandhed.

I mine Øine er der ikke noget skjønnere en et ægteskab, hvor alt er Kjærlighed og hvor der er complet fortrolighed imellem mand og kone.

Jeg er ogsaa saa taknemmelig for at de vil endnu holde af mig.

De har ofte forskrækket mig naar de har talt om andre piger og hvad de fordret af en dame og nu de som er saa klog og kan tale om alt muligt, og jeg stakkelt som staar saa lavt under dem, og har Vilien dog til at blive klog og vide meget.

Jeg ønsker jeg havde lige saa meget religion som de, men det synes som om alt er saa mørkt og trist i min sjæl og jeg kan ikke finde hvile i noget. Jeg har

altid den følelse som om jeg havde forspildt mit liv. Jeg har aldrig dog jeg snart er tyve aar gammel været til det mindste smule gavn eller glæde. Mine synder staar mellem Gud og mig og mine bønner er saa kolde "Hvad er min pligt" er stedse mit spørgsmaal til mig selv og stadig svarer jeg "Jeg veed det ikke". Alt er saa tomt, jeg kan ikke tale med hverken Fader eller Moder. Ingie forstaar mig slet ikke og andre vil jeg nødig plage med mine egen bekymringer, men jeg vil saa gerne være en god soldat for der er plads nok til at øve mig. Moder kalder mig egensindig, er jeg det ?

kjender de mine fejl? man er i reglen altid seet fra de bedste sider naar der er fremmede til stede. Jeg ønsker jeg kunde see dem før Søndag men maaske er det bedre ikke. Kom endelig Endnu engang tak for deres brev Dette er skrevet lige fra hjertet uden at være det mindste overlagt. Jeg kan ikke sige Farvel, det er det værste Ord i Verden

Ottilie

Ondry de Toray 18-19 Mars
1874

Kære Mr Jacobson De ved ikke hvor
godt deses Kære brev gjør mig. Du end
tak fordi de vil komme paa Søndag.
De kan troe det er laardt for mig, thi
jeg er kvinde, rettere sagt et barn endnu
og kan endnu mindre skjule mine
følelser. Jeg er dem saa ukonformelig
fordi de ikke troer at jeg er en
hytelis cognette. Det er jeg ikke.
Jeg mig men ogsaa tilstaae at i de
sidste sexotte maanedes tid, har jeg
laet at holde maaskee for meget
af dem, for min endoro. men siden
jeg har fundet hvormeget der
findes af Hydelighed (ikke hvad
Verden kaller for Hydelighed.) men
den som jeg troer De vilde ønske,
og som jeg vilde foredr af mig selv. har
jeg frygtet for at mine følelser til
dem var ikke stærk nok. Jeg
skulde maaskee ikke har sagt om
deres stilling i livet, men jeg
har saa megen tale om Hydelighed
forden Hydelighed at jeg har altid
laenket at et Mand maatte føle
sig skuffet i sit Valg, hvis han
shvde først betænket om han
havde en god eller daarlige stitting

i Verden. Jeg er saa glad over at de
kan forestaae mig. Jeg forsikker Dem
at det er forferdeligt at føle sig
saa frygtelig ene. Der er ingen her
hjemme som jeg kan soenke høit
med, og især i den senere Tid,
men jeg viste at jeg maatte
gigge min pligt, og tale sandhed.
I mine Breve er der ikke noget
skjinnere, en et Begreb. Kun alt
er Kjærlighed og her der er complet
fortrolighed hinnelem Nord og Sør.
Jeg er ogsaa saa taknemmelig for at
de vil endnu holde af mig.

De kan saa ofte forstuekket mig,
naar de kan sige en omre Sprage
og hvad de foreder af en derne,
og om de som er saa klog og kan
tale om alt mulig, og jeg stakkel
som staaer saa lavt under dem, og
kun viiden dog. Til at blive klog
og vide meget.

Jeg ønsker jeg havde lige saa meget
religion som de, men det synes som
om alt er saa mørkt og kniste
i min Sjæl og jeg kan ikke finde
hvile i noget. Jeg kan

alltid den følelse som om jeg havde
forpibt mit liv. jeg har aldrig
dog jeg snart er fyre år gammel
skrevet til det mindste skrevet
gavne eller glæde. Mine synder
staar mellem Gud og mig
og mine bønner er uden kraft
"Hvad er min pligt" er stædse
mit spørgemaal til mig selv.
og stædse svarer jeg "Jeg ved det
ikke." Alt er saa kom, jeg kan
ikke tale med hverken Fader eller
Moder. Ingie forstaa mig slet ikke
og omde vil jeg nødij plage mig
mine egen bekymringer. min jeg
vil saa gerne være en god soldat
for der er plads nok til at ove
mig. Moder kalder mig egensindij.
er jeg det? Kjender de mine fejl?
man er i reglen altid seet fra
de bedste siden naar der er fremmede
til stede. Jeg ønsker jeg kunde se
dem for Andag men maaske er det
bedre ikke. Kom endelig indom
engang tak for deres brev. Dette er skrevet
lige fra hjertet uden at være det
mindste overlagt. Jeg kan ikke sige
farvel, det er det eneste ord i verden
Ellie